

EXPATRITE

Fredag, Playa! 15:45

En kvinna med röd klänning och bob vandrar avslappnat fram över den jordstampade marken. Hon gungar lugnt fram med sitt röda läppstiftsavtryck på kinden innan hon lyfter upp sin vän för att posera framför en tredje person som tar ett foto.

- "Wow, there i so many people here!" säger sångaren ironiskt.

En annan kvinna med rykande cigarett och sammetsydd huvudbonad, av onaturliga former, uppsluter sig till den tama skaran framför scenen. Bandmedlemmarna rycker uppsluppet på axlarna angående den lilla publiken de mötts av. Men det betyder inte att intresset är svalt bland de som är där eftersom de också är där för att stanna tills bandet spelat sin sista ton.

Det är ett cleant och självsäkert porträtt som det Australiensiska bandet målar upp inför oss.

Syntaren slänger världsvant sin nedtonade men lagom checka schal ett extra varv runt halsen.

Ett leende sprider sig på läpparna så fort man slänger ögonen på trummisen som för en gång skull har den lilla extra karisma som krävs för att han trots sin bakomstationerade position lyser igenom med en grym intensitet.

Sångaren snurrar förnöjt runt sig själv i sällskap av sin bruna gitarr och sjunger samtidigt om att man ska ta honom som han är, med en kopp te. Killarna levererar ett tight och gediget stycke rå vardag med allt vad det innebär.

Foto: Erika Larsson

- "Getting loose getting natural, enjoy the festival with a slow bear." Det är vad bandet manar oss till att inta för sinnestillstånd. En bittersweet symfoni av det redan så nyttjade men oemotståndliga konceptet. Expatriate är när rock avnjuts på kosmiska samtidigt jordnära djup.

Inför de två sista akterna i repertoaren ökar sångarens tröja av och hans skinnväst hämtad från 80-talet inramar mer och mer illusionen om att Bono står i egen hög person framför oss. Åtminstone finns det aningar om att detta band i framtiden skulle kunna bevisas ha potential som möjligtvis skulle kunna snudda vid den proffsionalitet U2 innehar.

Den Bono-liknande röst som sångaren äger utgör tillsammans med sina spelande kompanjoner håller måttet för det rena rockband vi länge har väntat på.

Sångaren skjuter ut sin trovärdiga liverfarenhet mot enskilda i publiken genom udden av sin gitarr och träffar spikrakt publikens förväntningar och törst på mer av detta oemotståndliga band.

Av: Erika Larsson

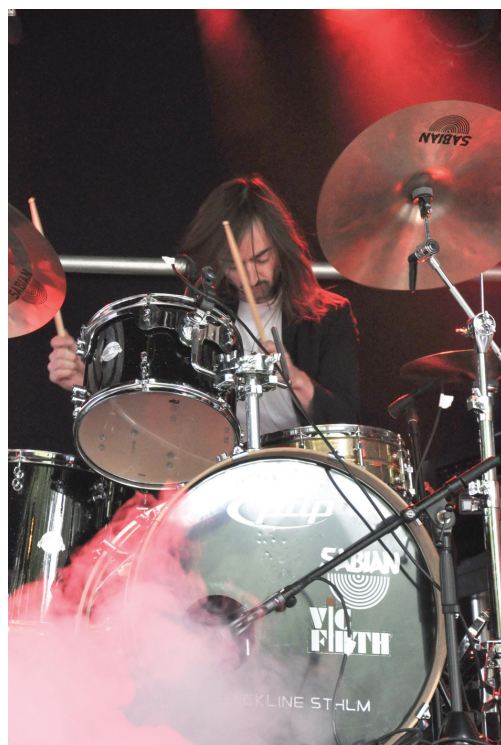

Foto: Erika Larsson